

Arrest

nr. 182 792 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

loonfiches die naar haar mening een meer dan voldoende inkomen aantonen en betoogt dat zij wel degelijk heeft voldaan aan de gestelde vereisten. Het is niet redelijk, zo gaat zij verder, om enkel naar het verleden te kijken om reden dat men weet dat daaruit die zogenaamde onregelmatigheid van verdiensten kan geput worden terwijl het actuele contract van tewerkstelling zeker en vast voldoende zekerheid op regelmatig inkomen biedt.

2.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande in de nota wat volgt:

“Het is geenszins kennelijk onredelijk rekening te houden met de recentheid van de tewerkstelling van verzoekster, tewerkstelling die inderdaad aanving nadat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd ingediend. In de beslissing werd in die zin geoordeeld dat verzoekster niet aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken die voldoende regelmatig zijn om effectief financieel in te staan voor de referentiepersoon. Er kan inderdaad op grond van de door verzoekster overgemaakte overeenkomsten en loonfiches geen regelmaat van inkomsten vanaf het verleden tot het heden worden vastgesteld.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)”

Verder bepaalt artikel 40bis nog dat het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

Geen van beide partijen betwist dat verzoekende partij sinds 24 februari 2016 is aangevangen met een deeltijdse tewerkstelling van onbepaalde duur en dat deze gewijzigd is naar een voltijdse tewerkstelling vanaf 15 maart 2016.

Het kwestieuze motief is het volgende:

“Uit deze stukken blijkt dat betrokkene pas na de aanvraag gezinshereniging begonnen met werken is. Dit blijkt ook na raadpleging van de kruispuntbank voor sociale zekerheid. Verder blijkt hieruit ook dat betrokkene voordien nog nooit in België gewerkt heeft. Er werden geen bijkomende documenten gevonden in het administratief dossier dat betrokkene voordien reeds tewerkgesteld is geweest. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat deze tewerkstelling naar het verleden toe onvoldoende regelmatig heeft plaatsgevonden, en dus ook naar de toekomst toe geen afdoende bewijs van regelmaat aantoont.”

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag reeds in België heeft gewerkt en dat zij, omdat daarvan geen stukken voorliggen en het ook niet uit de kruispuntbank voor de sociale zekerheid kan worden afgeleid, heeft gemeend te moeten oordelen dat aangezien de tewerkstelling in het verleden onvoldoende regelmatig heeft plaatsgevonden, ook naar de toekomst toe geen afdoende bewijs van regelmaat wordt aangetoond.

De verwerende partij heeft een ruime discretionaire bevoegdheid om de toereikendheid, de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen te beoordelen. Echter, in casu is de Raad van oordeel dat, in het licht van de voorgelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor een voltijdse tewerkstelling, de verwerende partij de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze heeft beantwoord door de vaststelling dat zij in het verleden nooit in België heeft gewerkt te laten primeren. Immers, de gemachtigde is eraan voorbijgegaan dat een vreemdeling die niet beschikt over een verblijfsrecht of –machtiging in beginsel niet het recht heeft om in België te werken voorafgaand aan een aanvraag zoals de onderhavige.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Dit leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.4. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 26 juli 2016 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS